FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT MARCO DARMON

fremsat den 2. juli 1987 *

Høje Domstol.

1. I henhold til artikel 130 i akten vedrørende Den Hellenske Republiks tiltrædelse kunne den græske regering indtil den 31. december 1985 anmode om bemyndigelse til at træffe beskyttelsesforanstaltninger, der kunne indebære afvigelser fra Traktatens bestemmelser. Det var i medfør af denne regel, at de græske myndigheder, efter at have anmodet om og opnået bemyndigelse til at indføre visse importrestriktioner for 1983, den 31. december 1983 fremsatte en ny anmodning. Ved beslutning 84/38 [1] gav Kommissionen dem bemyndigelse til at gennemføre importbegrænsninger for visse varer, herunder cigaretter. Beslutning 84/64 [2] fastlagde den ordning, der skulle gælde for cigaretter, idet der navnlig blev fastsat en samlet importmængde på 1 100 tons, som skulle fordeles inden den 31. marts 1984. Beslutningens artikel 7 indeholder endvidere bestemmelse om, at de kvoteandele, der forbeholdtes nye importører, højst måtte udgøre 10% af de samlede importlofter.

2. Den græske regering udstedte herefter to bekendtgørelser om de nærmere regler for udstedelse af importtilladelser for cigaretter, hvorved det blandt andet blev bestemt, at nye importører ikke kunne tildeles kvoteandele, der var højere end den mindste kvote, som blev tildelt en hidtidig importør. Udvalget for Tildeling af Importtilladelser udfærdigede på grundlag heraf en fordelingsliste vedrørende cigaretter, på hvilken selskabet Symeonidis blev opført som eneste nye importør og fik tildelt en kvote på 34 tons.

3. Selskabet har ved Symboylio tis Epikrateias (Grækenlands øverste forvaltningsdomstol) nedlagt påstand om ophævelse af denne forvaltningsakt med den begrundelse, at selskabets importtilladelse ikke omfatter hele det kvantum på 10%, som ifølge selskabet udelukkende skal forbeholdes nye importører. Den græske retsinstans har gennemgået de omhandlede bestemmelser og antager, at der er tale om en øverste grænse, men har alligevel fundet det stærkt tvivlsomt, om det faktisk er tilfældet, eller om de nye importører har krav på at få tildelt hele det nævnte kvantum. Dette er essensen i det første spørgsmål, der er forelagt for Domstolen.

4. Jeg bemærker indledningsvis, at artikel 7 i beslutningen af 27. januar 1984 bestemmer, at:

»De kvoter, der... forbeholdes nye importører, [højst må] udgøre 10% af de samlede lofter.«

Dette leder til den antagelse, at det er korrekt, at der er tale om en øverste grænse. Der kan således ikke være nogen tvivl om, at en bestemmelse, hvorefter en kvote ikke må *overskrides*, ikke kan fortolkes således, at kvoten *skal tildeles fuldt ud.*

* Oversat fra fransk.

1 — EFT L 23 af 28.1.1984, s. 37.

2 — EFT L 36 af 8.2.1984, s. 29.

5. Rigtigheden af en bogstavelig fortolkning støttes af de generelle bestemmelser i artiklerne 6 i de to beslutninger 84/38 og 84/64, der lyder således:

»Med henblik på forvaltningen af de importlofter, der er fastsat i denne beslutning, skal de græske myndigheder tilse, at de bestående handelsmønstre opretholdes, såvel hvad angår de pågældende varers oprindelseslande og afsendelseslande som de berørte erhvervsdrivende.«

Det anføres endvidere i betragtningerne til beslutningerne, at formålet hermed er at sikre en ligelig fordeling af de tilladte mængder.

6. De reale hensyn er klart følgende. Kvoteordningen indebærer en risiko for en forstyrrelse af de bestående handelsmønstre. Denne risiko forøges i tilfælde af nye erhvervsdrivende på markedet, hvis virksomhed væsentligt kan påvirke markedsstrukturen og det samhandelsmønster, som bestod før beskyttelsesforanstaltningerne. Begrænsningen af nye importørers kvoteandele til i alt 10% af den samlede mængde har derfor netop til formål at forhindre for store forskydninger. Det ville stride mod dette hensyn, såfremt nye importører under alle omstændigheder antoges at kunne opnå en mængde på 10%. De virksomheder, som allerede befandt sig på markedet, og hvis rettigheder indskrænkes forholdsmæssigt som følge af selve beskyttelsesforanstaltningerne, ville således ikke være sikret en tilsvarende kvoteandel. En sådan ulighed ville stride mod de udtrykkelige formål med beslutningens artikel 6.

7. De reale hensyn, der må antages ligge til grund for beslutningen, støtter således en bogstavelig fortolkning. Med den bemærkning, at det må forudsættes, at den samlede kvote på 1 100 tons fordeles fuldt ud, vil jeg således fortolke bestemmelsen om grænsen på 10% derhen, at der er tale om et maksimum for importtilladelser til nye importører, idet bestemmelsen ikke kan stifte ret for de nye importører til at få tildelt samtlige 10%.

8. Ved det andet spørgsmål fra den græske retsinstans, hvis relevans afhænger af svaret på det første spørgsmål, ønskes det på grundlag heraf og når henses til den vurdering, der må anlægges af beskyttelsesforanstaltningernes karakter, oplyst, om en privat importvirksomhed umiddelbart kan påberåbe sig de omhandlede bestemmelser ved de nationale domstole til støtte for en påstand om ophævelse af en forvaltningsakt. I betragtning af den fortolkning, som efter min opfattelse åbenbart må anlægges af den relevante bestemmelse, mener jeg, at det er ufornødent at besvare dette andet spørgsmål.

9. Sammenfattende skal jeg herefter foreslå, at Domstolen besvarer de forelagte spørgsmål således:

»Forudsat at kvoten på 1 100 tons fordeles fuldt ud, er den grænse på 10%, der er fastsat i beslutning 84/64 for den andel af kvoten, som forbeholdes nye importører, udtryk for et maksimum begrundet i, at de bestående handelsmønstre skal opretholdes, hvorfor de myndigheder, som beslutningen er rettet til, kan gennemføre en faktisk fordeling, hvorved vedkommende tildelte mængde bliver mindre end 10%.«